

Posem color i aromes al passeig!

El **romaní** (*Salvia rosmarinus*), o **romero** en castellà, és una planta de la família de les lamiàcies. És un arbust mediterrani perenne i aromàtic d'un metre d'alçada normalment, encara que pot arribar als 2 metres. L'arrel és axonomorfa amb tiges molt ramificades. Les fulles són lanceolades i tenen un color verd brillant a l'anvers i blanc al revers. Les flors es reuneixen en grups que creixen des de la tija, de color blau-violeta, tot i que hi ha varietats de flor blanca. Són hermafrodites i de pol·linització entomòfila, sobretot per part de les abelles que van goludes al seu nèctar del qual produeixen una mel deliciosa.

La seva distribució geogràfica genèrica és abundant, la trobem a tot el sud d'Europa, a l'oest d'Àsia i al nord d'Àfrica. A la península ibèrica la trobem de forma general i només escasseja en alguns punts del nord i nord-oest, des de Galícia fins al País Basc. A Catalunya es molt comú excepte a la zona del Pirineus.

El romaní creix en qualsevol tipus de sòl, encara que prefereix els boscos caducifolis. En trobem des del nivell del mar fins a 3500 mts. d'altitud. No resisteix gaire bé les gelades, i és fàcil localitzar a les muntanyes, tant humides com seques.

És molt conegut gràcies als seus usos culinaris i medicinals. El romaní té a les seves fulles glàndules que contenen olis essencials que li confereixen una fragant, fresca i forta olor. És un condiment tradicional de la cuina mediterrània.

Consells de cura de la planta

El romaní és una planta que vol el sol, la calor i l'aire, i per tant són plantes que han de ser conreades a l'exterior, fins i tot en test. Creixen molt bé al llarg de les zones litorals del mediterrani i toleren sense dificultat l'aire salobre. És preferible, no obstant això, que es col·loquin en zones protegides de vents eventualment freds que poguessin sobrevenir a l'hivern. La temperatura per sota de 10-15 °C l'hi costa tolerar-la, especialment si la planta té ja un cert nombre d'anys.

Prefereix terrenys secs i poc regats i per això cal anar amb compte de no xopar el terra i de no deixar embassades, que no toleren. Les majors sol·licituds hídriques es tenen quan la planta encara és jove i durant la floració. No és una planta exigent però agraeix terrenys lleugers, permeables i tendencialment alcalins. És important que el terreny pugui afavorir l'escorregut ràpid de l'aigua en excés.

Si les plantes es conreen en test, és oportú trasplantar-les cada dos-tres anys usant un bon terreny fèrtil, de reacció alcalina anant amb compte de fer un bon drenatge, amb una capa de grava a la part inferior. Les plantes són molt rústiques i no sol·liciten adobaments particulars. Al moment de la plantació generalment es reparteixen fems de fons i després cada any, en la represa vegetativa es fa un abonat complet amb nitrogen (N), fòsfor (P) i potassi (K).

Floreix de març a setembre, però si el clima es manté particularment temperat, la floració pot durar més temps. No són necessàries les podes enèrgiques: N'hi ha prou amb eliminar regularment les parts seques i despuntar-la a la primavera per mantenir un aspecte compacta i afavorir el naixement de nous brots laterals.

A la web de Barcelona+Sostenible, <https://www.barcelona.cat/barcelonasostenible/ca> , una plataforma web de l'ajuntament i altres entitats impulsores de la ciutat on es troben recollides diverses iniciatives i punts d'interès relacionats amb la sostenibilitat a la ciutat, pots trobar més informació sobre iniciatives de sostenibilitat de la ciutat de Barcelona.

Fabra Centre va subscriure l'Acord de Sostenibilitat de Barcelona l'any 2017 i des d'aleshores col·labora anualment amb Plans d'Acció que ajudin a fer de Barcelona una ciutat més sostenible.